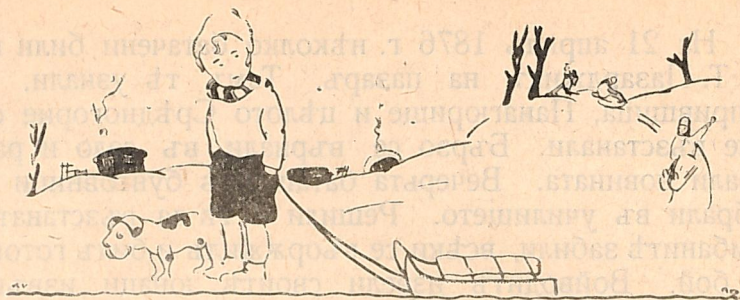

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

3. Б а т а к ъ

На сутринта се понесохме съ автомобилъ изъ хубавото Чепинско шосе за с. Батакъ.

Скоро шосето напустна полето и се скри въ планината. То вие между гориститъ върхове, а ние, затаили дъхъ и унесени отъ красотитъ на Родопитъ, летимъ по него.

Следъ едночасово пътуване стигнахме въ подножието на единъ връхъ. Предъ насъ се разкри малка котловина, като Чепинската, съ съвсемъ равно дъно, обрасла съ вече окосена трева. Тази котловина сега има видъ на грамадна ливада. По нея нѣма нито села, нито работна земя. Това е Баташкото блато, което лѣте пресъхва и се покрива съ зеленина.

Стигнахме въ с. Батакъ, голѣмо планинско село, съ дървени кжщи, покрити съ плочи.

Името на това село ще остане завинаги записано въ българската история. То ще буди тжженъ споменъ за едно страшно минало.

Спрѣхме предъ старата черква, една низка и схлушена сграда. Тукъ е станало най-страшното клане, каквото нѣкога се е случвало по свѣта. Застанахме мълчаливи, съ снети шапки, предъ това лобно мѣсто на българския народъ.

Въ миналото Батакъ е билъ, както и днесъ, чисто българско село. Презъ зимата на 1876 год. буднитъ батачени се приготвявали трѣскаво за възстанието. Всичко било готово, само чакали да се обяви деньтъ на възстанието.